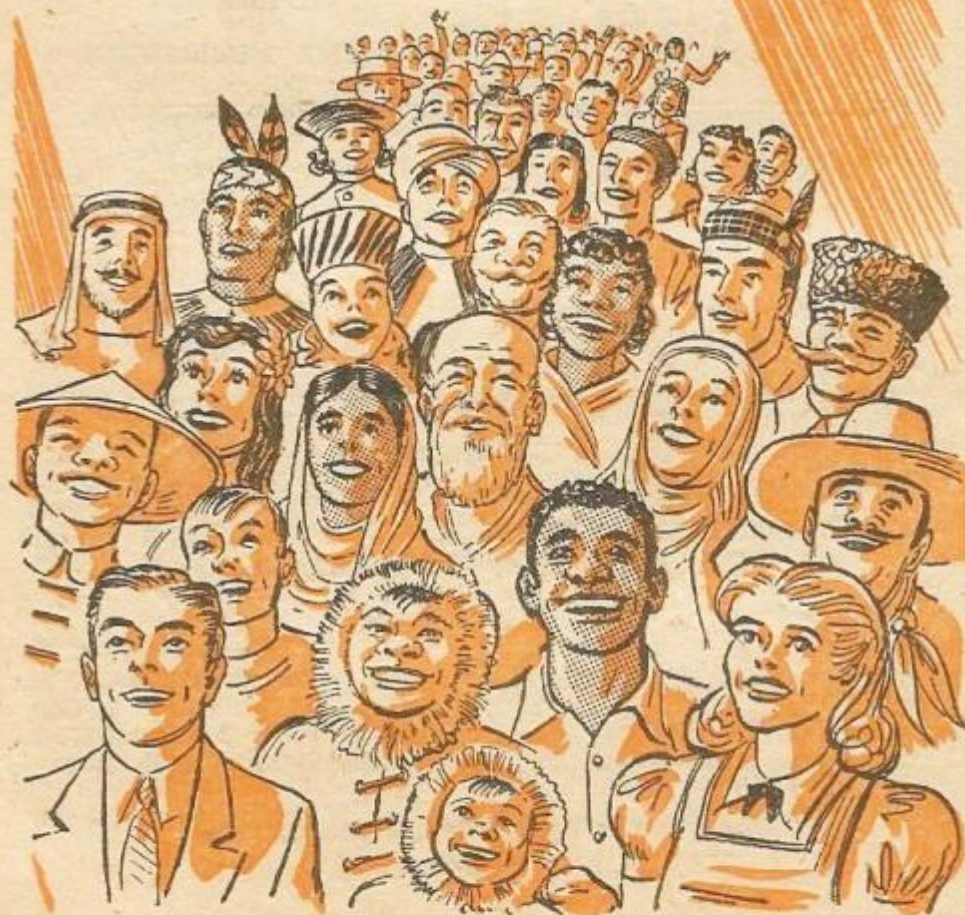

CREȘTINĂTATE
SAU
CREȘTINISM

*- Care este
"Lumina Lumii"?*

CREȘTINĂTATE SAU CREȘTINISM – CARE ESTE LUMINA LUMII?

Hindusul, budistul, mahomedanul, confucianistul, șintoistul, animistul, evreul, romano-catolicul, greco-catolicul, anglicanul, protestanții sutelor de diferite sisteme religioase necatolice, și cei care nu susțin nicio religie – toți sunt preocupați cu privire la un răspuns la această întrebare presantă. Timp de multe secole Creștinătatea a dominat această lume, iar acum soarta lumii este legată de cea a Creștinătății. Vă puteți permite să împărtășiți soarta Creștinătății odată cu ea? Are oare Raiul ceva mai bun pentru oamenii care iubesc adevărul? A dobândi răspunsuri corecte și a învăța ce atitudine să luați față de Creștinătate în acest timp de decizie înseamnă multă iluminare care poate duce la un viitor fericit pentru dumneavoastră. – EDITORII.

SOCIETATEA DE TRACTATE ȘI BIBLIE A TURNULUI DE VEGHE

EDITORII

**Societatea de tractate și Biblie a Turnului de Veghe, Inc.
Asociația Internațională Studenții Bibliei
Brooklyn, New York, U. S. A.**

Scrisă în Statele Unite ale Americii

CREȘTINĂTATE SAU CREȘTINISM - Care este "Lumina Lumii"?

Cititorule – cu siguranță știi la ce ne referim prin cuvântul "Creștinătate", adică, la acel mare sistem religios care se răspândește în întreaga lume și pretinde a fi creștin. Conform recensământului religios, există aproximativ cinci sute de milioane de persoane care pretind a fi creștine care alcătuiesc Creștinătatea. Aceasta se auto-intitulează Creștinătate pentru a se distinge de ceea ce se numește "păgânătate" sau "păgânime". Acum, indiferent de religie, ce credeți despre

Creștinătate? Credeți că există vreo speranță pentru ea? Credeți că lumea își poate pune încrederea în ea? Credeți că ea este "lumina lumii"?

Creștinătatea se mândrește gândind că ea și Creștinismul sunt unul și același lucru, deoarece dicționarul definește "Creștinătatea" ca fiind "lumea creștină", ca fiind "creștini într-un mod colectiv", și ca fiind "acea parte a lumii în care Creștinismul predomină, sau care este guvernată de instituțiile creștine, spre deosebire de țările păgâne sau mahomedane". Primind această înțelegere a lucrurilor, mahomedanul este spectator, budistul este spectator, șintoistul este spectator, hindusul este spectator, taoistul este spectator, animistul este spectator, evreul este spectator, "comunistul ateu" este spectator, și toți consideră Creștinătatea sau Creștinismul a fi unul și același lucru, sau Creștinătatea ca fiind expresia Creștinismului. Astfel, după cum toți acești ne-creștini privesc lucrurile, și anume că un lucru trebuie judecat după celălalt, tot așa și Creștinismul trebuie judecat după ceea ce este Creștinătatea. Însă pentru unul care este familiarizat cu principala carte a Creștinătății, Sfintele Scripturi sau Biblia, se ridică întrebarea: Sunt ele una și aceeași? Este oare ceea ce practică Creștinătatea un Creștinism biblic, adevărat? Și este Creștinătatea un exemplu evlavios de urmat pentru tot restul lumii, așa numita "păgânătate" sau "păgânime"? Acestea sunt întrebări sincere, oneste.

Aproape toți vor fi de acord că Creștinătatea este avansată în domeniile aceste lumi, astfel că restul lumii este tratat ca fiind înapoiat. Însă pentru toată bogăția ei materială, și progresul ei în condițiile de trai, comunicații, facilități moderne și metode științifice, poate fi privită ea ca "lumina lumii"? Știința sa, care a adus o oarecare îmbogățire materială și îmbunătățire, nu o face o lumină pentru omenire, ci mai degrabă aceasta lucrează febril acum asupra mijloacelor care pot provoca întreruperea lumii în distrugere totală. Un preot a spus la un congres religios în St. Louis, Missouri, în 31 Octombrie 1954, arătând eșecul științei materialiste: "Avem prea mulți oameni de știință și prea puțini oameni ai lui Dumnezeu". Un alt preot a spus în aceeași zi într-o biserică în Washington, D.C., pentru a arăta că știința nu ridică spiritual Creștinătatea: "Dacă printr-un ghinion globul nostru ar fi distrus, acesta ar fi adevăratul motiv – tirania științei și sărăcia forțelor spiritului". – New York Times, 1 Noiembrie 1954.

Nu, în ciuda tuturor avantajelor ei care au împins-o înainte din punct de vedere economic, mental și militar, Creștinătatea nu s-a dovedit a fi "lumina lumii". De ce nu? Nu are ea Sfintele Scripturi, Biblia Sacră, în milioane de exemplare? Da, însă ea nu predică sau practică creștinismul ei, ci mai degrabă urmează o confuzie de religii. Creștinismul își trage numele de la un om sfânt care

a trăit în urmă cu nouăsprezece secole, numit Isus Cristos, care și-a învățat adepții sau discipolii despre singurul Dumnezeu viu și adevărat. În timpul aceluia prim secol al așa-numitei ”ere creștine” discipolii săi au ajuns să fie numiți ”creștini” și ceea ce ei au învățat și practicat a fost numit Creștinism. (Fapte 11:26). Discipolilor săi, când erau adunați în jurul lui pe munte, Isus Cristos le-a spus: ”Voi sunteți lumina lumii. Un oraș situat pe un munte nu poate fi ascuns. Tot așa să strălucească și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” – Matei 5:14, 16, NW.

*NW înseamnă Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi.

Când acest Isus era pe punctul să redea vederea unui om născut orb, El a spus mai întâi: ”Cât timp sunt în lume, sunt lumina lumii”. Apoi a efectuat vindecarea minunată a ochilor omului. Acest miracol al vindecării a fost una din multele dovezi că Isus Cristos nu era un păcătos, ci era de la Dumnezeu din cer. (Ioan 9:5, 25, 31, 33, NW). Pentru a stinge acea ”lumină”, dușmanii religioși ai lui Isus au trebuit să-l omoare punându-l pe un stâlp de tortură. Apoi un întuneric s-a așezat peste discipolii Săi, astfel încât ei să nu poată lucra ca slujitori ai luminii, la fel cum nici Isus nu putea lucra în întunericul mormântului, ci ei au fost împrăștiați, au părăsit lucrarea și s-au ascuns. Așa cum spusese Isus: ”Vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra”. (Ioan 9:4 și Luca 22:53, NW). Dar a treia zi de la moartea și înmormântarea sa, Dumnezeul Atotputernic l-a înviat pe Fiul Său credincios Isus Cristos dintre morți. Isus cel înviat s-a arătat apoi într-un mod vizibil discipolilor Săi pentru a arăta că nu mai era mort ci că se întorsese la tărâmul spiritual invizibil, pentru ca să meargă și să fie cu Tatăl său ceresc din nou. Astfel el a devenit din nou Lumina discipolilor Săi, și i-a scos din noaptea inactivității și i-a pregătit pentru a-și relua din nou lucrarea ca ”lumina lumii”.

Patruzeci de zile mai târziu El s-a înălțat de la discipolii Săi în cerurile spirituale invizibile pentru a se așeza la dreapta Tatălui său ceresc. El își sacrificase viața sa umană pentru totdeauna, însă valoarea aceluia sacrificiu uman El o putea folosi acum în cer pentru a plăti lui Dumnezeu datoriile pe care discipolii Săi le aveau față de Dumnezeu și astfel să-i scutească de condamnarea păcatului și de pedeapsa lui, moartea. La zece zile după înălțarea Sa la dreapta Tatălui său, Isus Cristos a revărsat spiritul sfânt peste discipolii săi credincioși de pe pământ în orașul Ierusalim. Sub puterea lui discipolii au preluat deschis lucrarea lor de a fi ”lumina lumii” și de a lăsa lumina creștină să strălucească. – Fapte, capitolele 1 și 2.

Cu toate acestea, după activitatea discipolilor lui Cristos din primul secol, un întuneric s-a așezat treptat pe pământ. A venit o perioadă în istoria omenirii pe care unii istorici o numesc "Evul Mediu". Cine a fost, așadar, cel care a eliminat lumina, acoperind "lumina lumii" cu un coș de măsurare? Să nu vă surprindă răspunsul! A fost însăși Creștinătatea, și de fapt, Creștinătății i se aplică expresia istorică Evul Mediu. Există lideri religioși care se simt ofențați de aplicarea expresiei Ev Mediu la Creștinătate și care susțin că acea perioadă a fost mai degrabă o perioadă de mare glorie religioasă, însă acești religioși intră sub necazul pe care-l menționează profeta lui Dumnezeu: " Vai de cei ce spun că binele este rău și că răul este bine, care pun întunericul în locul luminii și lumina în locul întunericului". (Isaia 5:20). Ei țipă chiar și acum în necazul lor! Ei mănâncă rodul ipocriziei lor!

Așadar, ce rămâne de făcut? Trebuie păgânătatea sau păgânimea să iasă în față acum pentru a acționa ca "lumina lumii"? Nu! Păgânătatea nu poate face acest lucru. Marele sistem religios din afara Creștinătății are într-adevăr multă tradiție religioasă și știință antică, însă totodată acesta a eșuat în acest ceas întunecat și este amenințat de "comunismul ateu", la fel ca și Creștinismul. Păgânătatea nu are lumină nici pentru ea, nici pentru Creștinătatea care bătâie. Religiile păgânătății sunt combinate cu cele ale Creștinătății în Parlamentul Mondial al Religiilor, Inc. recent organizat, însă această combinație nu luminează lucrurile. Și nici formarea Consiliului Mondial Protestant al Bisericilor lui Cristos nu luminează lucrurile, pentru că nici acest Consiliu format din mulți membrii nu este în acord cu privire la care este speranța reală a creștinilor. Parlamentul Mondial al Religiilor, Inc., are ca unul din scopurile sale declarate "înființarea unui Parlament Mondial permanent al Religiilor pentru a lucra cu NAȚIUNILE UNITE la realizarea păcii mondiale și a înțelegerii între toate popoarele. Însă va salva acest lucru omenirea? Națiunile Unite sunt succesorul Ligii Națiunilor, care a început în creștinătate. Într-o scrisoare și o petiție care au circulat în Statele Unite ale Americii în 1934 din partea Asociației Ligii Națiunilor, Inc., au apărut cuvintele provocatoare: "Într-o lume întunecată ca aceasta, de ce să stingem singura lumină care există?" În 1939 a venit Adolf Hitler, liderul nazist al Germaniei, și a stins acea "lumină care există". Cum? Aruncând națiunile în cel de-al Doilea Război Mondial și făcând neputincioasă Liga Națiunilor. Succesorul ei, Organizația Națiunilor Unite, de care Parlamentul Mondial al Religiilor, Inc. dorește să se atașeze, este, de asemenea, o lumină falsă și defectuoasă. Într-o zi nu foarte îndepărtată va fi stinsă pentru totdeauna, fără un succesor, pentru că, ca o iluzie, ea atrage în mod înșelător oamenii în mizeria distrugerii îndepărtându-i de adevărata "lumină a lumii," Isus Cristos și regatul său. Atunci națiunile, atât cele ale păgânătății, cât și cele ale Creștinătății, vor avea o soartă mult mai rea decât cea din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și anume, distrugerea veșnică.

Dacă vreodată Creștinătatea a fost o lumină, ea este acum în aceste timpuri foarte critice o "lumină care a eșuat". În loc să fie o protecție împotriva distrugerii sigure a omului pentru neascultarea poruncilor singurului Dumnezeu viu și adevărat, Creștinătatea este ca o navă plutitoare care, într-o strălucire puternică, și-a rupt ancorele și a fost dusă departe de locul de ancorare în nisipurile îngrozitoare în fața cărora a stat santinelă, pentru a fi făcută acum bucăți într-o mare înfuriată. Pentru a încerca să se salveze ea înfăptuiește alianțe și concilii pentru ca diferitele sisteme religioase să lucreze împreună în exterior, în timp ce diferențele de bază cu privire la credință și organizație încă rămân. Lipsa ei de unitate internă este o piatră de poticnire în calea păgânilor pentru a deveni o parte din ea. În această privință, un episcop britanic din India de Sud a spus că lipsa de unitate a trupurilor religioase creștine "anunță lumii cea mai răsunătoare victorie a Diavolului – și anume aceea că a luat trupul pe care Cristos l-a format pentru a fi instrumentul Său de a atrage toți oamenii în unul și a făcut din acesta instrumentul de a dezbină oamenii unii de alții...Este imposibil să continui în mod constant să mărturisești oricărui om, hindus, musulman, bogat sau sărac, că există un Salvator, o ispășire pentru toți oamenii și toate națiunile și, în același timp, să insiști că chiar și această ispășire nu este suficientă să facă creștinii una." Un alt cleric anglican a spus în aceeași zi în aceeași catedrală din New York: "Biserica suspină după unitate". (New York Times, 20 Septembrie, 1954). O astfel de lipsă de unitate religioasă auto-declarată a Creștinătății nu este o dovadă de creștinism. Ea este un semn inconfundabil al carnalității, nespirtualității, lumescului, al mândriei trupești și al egoismului. "Căci încă sunteți ai cărnii. Fiindcă atât timp cât există gelozie și ceartă între voi, nu sunteți voi ai cărnii, și nu vă comportați voi ca niște oameni obișnuiți?" "Cristos este dezbinat?" (1 Corinteni 3:3; 1:13, RS*). Corpul creștin adevărat nu este dezbinat, însă Creștinătatea este.

*RS înseamnă Versiunea Standard Revizuită a Bibliei.

Lipsa de unitate nu se referă doar la credința și practica religioasă, ci și la rasă sau culoarea pielii. Cu privire la separarea raselor în Africa de Sud s-au spus următoarele în Comitetul de Tutelă al Adunării Generale a Națiunilor Unite de către reprezentantul permanent al Irakului, o națiune mahomedană: "Este o sursă de durere ca o biserică care se închină lui Dumnezeu și legii Lui pe pământ să permită o doctrină a inegalității rasiale. Cât de îndepărtată este Biserica Reformată Olandeză și doctrina ei despre supremația rasială de Predica de pe Munte! Cât de îndepărtată este această filozofie regretabilă de învățăturile lui Cristos!" (New York Times, 13 Octombrie 1954). Da, necreștinul sau așa-numitul "păgân" ia Biblia Creștinătății și citește un citat și apoi întreabă sau se întreabă de ce membrii bisericii Creștinătății nu cred, nu ascultă, nu fac sau nu practică acel lucru.

Păgânii, cu inteligența primită de la Dumnezeu, sunt destul de isteți să vadă că dacă națiunile Creștinătății ar fi creștine potrivit Bibliei sau Sfintelor Scripturi, atunci ar fi cei mai pașnici vecini pe pământ și s-ar iubi reciproc; în Creștinătate nu ar mai fi războaie, nici curse ale înarmărilor, nici rivalitate comercială, nici temeri, invidii sau suspiciuni reciproce, nici prejudecăți rasiale sau mândrie națională sau un aer superior față de alții mai puțini favorizați, nicio tranzacție incorectă, nicio diplomație secretă, nici alianțe împotriva altora, de fapt, absolut nicio națiune, ci toate popoarele Creștinătății s-ar contopi într-unul și ar avea un singur guvern – guvernul lui Dumnezeu prin Cristos - și toate ar servi intereselor lui pentru binecuvântarea întregii omeniri. Atunci nu ar mai fi corupție în guvernarea vizibilă pe pământ, niciun abuz de putere din partea celor aflați în funcții, nicio înșelăciune sau denaturare sau acuzații false în alegerile politice, de fapt, nu ar mai exista partide opuse care să reprezinte politici diferite, și, deci, nu ar mai fi politicieni care să oprime pe propriul lor popor sărac, ca să nu mai vorbim despre oprimarea și obținerea de câștiguri de pe urma popoarelor sărace și înapoiate. Nu, nici un astfel de lucru, ci doar binecuvântări pentru toți oamenii.

Chiar înainte de a exista Creștinătatea și până în ziua de azi, ”păgânii” au folosit imagini sau relicve în închinarea lor, preoții sau călugării sau liderii lor religioși poartă haine distinctive, au ceremonii misterioase și care îți dau fiori, celebrează sărbători numeroase, etc. Astfel, când ei văd pe oamenii Creștinătății că fac astfel de lucruri, de ce s-ar simți obligați să-și schimbe propria religie? Creștinătatea crede într-un purgatoriu aprins sau într-un iad de chin etern al sufletelor umane după moarte, și vor primi oare păgânii o tortură mai puțin dureroasă în purgatoriul sau iadul Creștinătății decât în propriul lor purgatoriu sau iad păgânesc? Este învățătura Creștinătății despre ”Sfânta Treime” – despre trei persoane într-un singur Dumnezeu, și anume, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt – mai puțin misterioasă decât propriile lor triade păgânești de zei? De ce să nu creadă păgânii că religiile lor proprii sunt mai vechi și mai bune decât religiile Creștinătății, în special când Creștinătatea a împrumutat atât de mult de la păgânătate?

Creștinătatea nu îndrăznește să nege acest fapt: gura ei mărturisește acest lucru. În 1878 cardinalul faimos romano-catolic al Marii Britanii, John Henry Cardinal Newman, a publicat ceea ce el a numit ”Eseu despre dezvoltarea doctrinei creștine”; și din capitolul opt al eseului său sunt citate următoarele cuvinte cu privire la încrederea Cardinalului Newman în puterea Bisericii Romano-catolice în a se păzi de infectarea cu răul, chiar și când adoptă lucruri păgâne de închinare demonică pentru a evangheliza păgânii:

”5. [Secțiunea 1, 2] Încerezându-se, așadar, în puterea Creștinismului de a rezista împotriva infectării cu răul, și de a transforma chiar instrumentele și anexele închinării demonice într-o utilizare evanghelică, și simțind, de asemenea, că aceste

utilizări au venit inițial din revelații primitive și din instinctul naturii, deși fuseseră corupte, și că ei trebuie să inventeze ce aveau nevoie, dacă nu foloseau ce au găsit, și că erau posedați de arhetipuri, ale căror păgânism a încercat umbrele, conducătorii Bisericii din primele timpuri erau pregătiți, dacă se ivea ocazia, să adopte, să imite, să sancționeze ritualurile existente și obiceiurile populației, precum și filozofia clasei educate.

”6...Folosirea templelor, și acestea dedicate anumitor sfinți și ornamentate în anumite ocazii cu ramuri de copaci; lămpi cu tămâie; jertfe consacrate cu ocazia însănătoșirii; apă sfântă; aziluri, sărbători și anotimpuri, folosirea calendarelor, procesiuni, binecuvântări ale câmpurilor, veșminte sacerdotale, tonsura, inelul la căsătorie, întoarcerea spre est, imagini la o dată ulterioară, poate cântecul eclesiastic, și Kyrie Eleison [rugăciunea, Doamne ai milă de noi], toate sunt de origine păgână, și sfințite prin adoptarea lor în Biserică”.

Cardinalul mărturisește astfel că Biserica Romano-catolică a împrumutat de la păgâni pentru a amesteca păgânismul cu ideile romano-catolice despre Creștinism. Aceasta a fost în neascultare de porunca lui Dumnezeu prin apostolul Pavel: ”Ce părtășie are lumina cu întunericul? Ce armonie este între Cristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Și ce acord este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, așa cum spune Dumnezeu: 'Eu voi locui în mijlocul lor, voi umbla în mijlocul lor și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu'. De aceea, 'ieșiți din mijlocul lor și separați-vă, zice Domnul, și nu atingeți ce este necurat' ”. – 2 Corinteni 6:14-17, Asociația Biblică Catolică.

Primele sisteme sau secte religioase protestante s-au desprins de sistemul catolic ca răzvrătire împotriva conducerii totalitare a papei de la Roma. Ele simt acum că au o religie reformată, o formă purificată de creștinism superioară catolicismului roman, și că Dumnezeu este cu ele și ele sunt lumina lumii. Un cleric protestant într-o biserică din Brooklyn (New York) a spus în 7 Noiembrie 1954: ”Forțele Protestantismului sunt în esență adevărate și viitorul este cu el, pentru că Dumnezeu este în spatele lui, sub el, deasupra lui și dincolo de el”. ”Protestantismul nu este o simplă abatere de la Creștinismul înființat, nu este înființarea a ceva nou, ci recuperarea a ceva ce fusese pierdut. Dorim din ce în ce mai mult să fim succesorii și interpreții adevărați ai apostolilor și primilor membrii ai bisericii creștine”. – New York Times, 8 Noiembrie 1954.

Cu toate acestea, protestanții trebuie să țină minte un lucru: depărtându-se de Biserica Romano-catolică înființată cu credințele, filozofiile, ritualurile și ceremoniile ei de origine păgână, reformatorii protestanți au renunțat la unele lucruri ale catolicismului, însă au păstrat multe lucruri vitale și fundamentale pentru catolicism. De unde au sectele protestante păzirea duminicii, crucifixul, Crăciunul și Paștele? De unde au primit ele învățătura despre ”trinitatea”

misterioasă, inexplicabilă? De unde au primit învățăturile despre nemurirea sufletului uman, despre un iad aprins pentru tortura veșnică a sufletelor umane nemuritoare după moarte, despre distrugerea cu foc a lumii (soarele literal, luna, stelele, planetele și pământul nostru)? Pe cine au copiat ele în divizarea bisericii în cler (numit Doctori ai Divinității și Reverenzi) și laici? În formarea bisericilor de stat sau uniuni de stat și biserică și în amestecarea în treburile politice și controversele violente ale națiunilor, pe cine imită ele? Cu siguranță nu pe creștinii Bibliei! Cu siguranță nu Creștinismul Bibliei!

Întrebări adresate și răspunsuri autorizate

De vreme ce există asemenea dovezi cum că Creștinătatea nu practică adevăratul Creștinism, oare se mai practică undeva, în zilele noastre, un Creștinism adevărat? De vreme ce Creștinismul a apărut în urmă cu nouăsprezece secole, este oare folositor să fii un creștin astăzi? Se poate ca o persoană inteligentă, informată să fie un creștin autentic într-o perioadă atât de târzie și modernă precum acest secol douăzeci? Dacă da, chiar există creștini adevărați în mijlocul Creștinătății? Sunt adevărații creștini o parte a Creștinătății și sunt ei responsabili pentru existența ei? Sunt adevărații creștini astăzi doar o excepție aici și acolo pe lângă mulțimea celor care pretind a fi, sau sunt un trup separat, recunoscut și organizat? Care sunt creștinii Bibliei astăzi? Apropo, ce e un creștin? Din moment ce Creștinătatea a demonstrat a fi o "lumină care a eșuat", a eșuat și Creștinismul împreună cu aceasta ca fiind "lumina lumii"? Pentru a răspunde la toate acestea, trebuie să stabilim acum cine sunt adevărații creștini și dacă aceștia au eșuat.

Un creștin nu e acela care îi spune doar Domnului Isus Cristos "Domn" sau "Stăpân" dar nu I se supune lui Dumnezeu. Isus Cristos a spus cu privire la zilele noastre: " Nu oricine îmi zice: 'Doamne, Doamne' va intra în regatul cerurilor, ci acela care face voința Tatălui meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne, n-am profetit noi în numele tău, n-am scos noi demoni în numele tău și n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele tău?' Și totuși, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la mine, voi, lucrători ai nelegiurii" (Matei 7:21-23, NW) Ipocriții îi pot spune lui Isus "Domn" sau "Stăpân", dar acum El smulge masca de ipocrizie de pe fețele celor care au lucrat fărădelege față de singurul Dumnezeu viu și adevărat. Ucenicii sau

învățăceii lui Isus erau cei cărora li s-a spus creștini, prima dată în Antiohia, Siria, și, prin urmare, un creștin este acela care acceptă învățătura lui Cristos și i se supune, crezând în lucrurile în care a crezut și El, predicând lucrurile predicate de El, și urmându-l sau copiindu-i exemplul în a face voia Dumnezeuului și Tatălui Său ceresc, chiar cu prețul vieții înseși. (Matei 16:24; 1 Petru 2:21) Apostolul Pavel a spus: " Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos." (1 Corinteni 11:1, NW). Din moment ce Isus Cristos a spus ca ucenicul ar trebui sa devină precum învățătorul său și un sclav precum stăpânul său, la întrebarea, Ce ar trebui să fie un creștin? se poate răspunde autoritar răspunzând întrebării, Ce a fost Isus Cristos ca exemplu pentru urmașii sau imitatorii Săi?

Întrebare: A fost Isus un călugăr, sau cei doisprezece apostoli sau cei șaptezeci de evangheliști pe care i-a trimis au fost călugări? A evitat Isus oamenii de dragul de a se izola și pentru a se proteja împotriva ispitelor acestei lumi?

Răspuns: Nu. Până la vârsta de treizeci de ani El a fost un tâmplar în Nazaret și era cunoscut ca fiul tâmplarului Iosif. La treizeci de ani El s-a dedicat lucrării pentru care a fost trimis din cer de către Dumnezeu și a fost botezat în râul Iordan de către Ioan Botezătorul. Apoi a fost trimis de către Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu în pustiu printre animalele sălbatice. Aici El a fost pus față în față cu trei mari tentații de către marele Ispititor, vrășmașul, Satan Diavolul. Rezistând Diavolului, Isus a refuzat să-și folosească puterea Sa miraculoasă în propriul Său beneficiu egoist, a refuzat să-l pună la încercare pe Dumnezeu făcând un salt de pe vârful templului pentru a dovedi oamenilor că este Fiul lui Dumnezeu; El a refuzat să se închine lui Satan, recunoscând doar pe Iehova ca fiind singurul și adevăratul Dumnezeu, deși Diavolul i-a oferit toate regatele lumii în schimb. Deși Diavolul nu a fost atunci cu El, Isus nu a rămas în pustiu și nu a devenit un călugăr pustnic. La sfârșitul celor patruzeci de zile, El a părăsit pustiu și a mers printre oameni pentru a face bine și pentru a merge înaintea lor ca un păstor. Mama Lui, Maria, nu a fost o călugăriță, ci după ce l-a conceput pe Isus prin Spiritul Sfânt, ea a devenit soția lui Iosif, tâmplarul; și nici celelalte femei care i-au fost alături de-a lungul timpului nu au fost călugărițe. El nu le-a spus apostolilor sau celorlalți ucenici ai Săi să înființeze mănăstiri sau biserici, ci înainte de a se înălța la cer, le-a spus: " Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al

Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit." (Matei 28:19,20, NW) Deci, creștinii adevărați nu se înghesuie în mănăstiri, ci merg la popoarele tuturor națiunilor cu învățăturile lui Cristos. Călugării, călugărițele sunt păgâni.

Întrebare: A fost Isus ca și celibatar împotriva căsătoriei și a avea copii? Care era poziția sa față de divorț?

Răspuns: El nu a fost împotriva căsătoriei, ci unul din primii apostoli pe care i-a ales a fost Petru, un bărbat căsătorit. El a binecuvântat pe copiii mici care i-au fost aduși. Primul Său miracol, acela de a transforma apa în vin, a fost făcut la o nuntă la care El, mama Sa și ucenicii Săi au participat. El a fost împotriva "căsătoriei cu drept comun", așa cum este făcută de clerici religioși în multe țări ale Creștinătății. El a fost împotriva divorțului ușor, dar a predicat că singurele motive biblice de divorț au fost cele de adulter sau de imoralitate de către unul dintre partenerii de căsătorie. El a fost împotriva faptului de a avea mai mult de o soție în viață. Prin intermediul apostolului său Pavel, El a învățat că un slujitor creștin trebuie să fie soțul unei singure soții vii, așa cum Adam, primul om, a fost în Eden cu Eva. El a fost împotriva imoralității. El a convertit mai degrabă curvele sau prostituatele decât să le sprijine. Prin urmare, El a spus că prostituatele și încasatorii de impozite au intrat în regatul lui Dumnezeu înaintea preoților și a bătrânilor religioși neconvertibili. - Matei 19:3-9; 21:31, 32; 1 Timotei 3:1-4, 12.

Întrebare: Ce au urmat Isus și ucenicii Săi ca vocație, și cum au lucrat la ea?

Răspuns: După ce a renunțat la lucrarea de tâmplar în Nazaret și a fost botezat și uns cu spiritul lui Dumnezeu, Isus a predicat mesajul lui Dumnezeu. El i-a chemat pe apostolii Săi din diferite ocupații seculare și i-a trimis și pe ei să predice, după ce i-a învățat. Apostolul Pavel a spus: "Vai de mine, dacă nu anunț vestea bună!" În lucrarea Sa de predicare, despre Isus și ucenicii Săi s-a spus des că erau în casele particulare ale oamenilor. Este evident, așadar, că Isus a predicat nu numai public în templu, în sinagogi, pe străzi și pe țărmul mării și în munți, mulțimilor, ci și indivizilor, și în casele oamenilor, din casă în casă. Atunci când i-a trimis pe

apostoli și cei șaptezeci de evangheliști să predice, i-a instruit să meargă nu numai în diferite orașe, ci și în casele oamenilor. După ce s-a înălțat la cer, El a turnat Spiritul Sfânt asupra ucenicilor Săi adunați la Ierusalim în ziua Cincizecimii, și despre toți cei care au fost umpluți cu Spirit Sfânt s-a vorbit astfel: "Și în fiecare zi, în templu și din casă în casă, nu încetau să predea și să anunțe vestea bună despre Cristos Isus." (1 Corinteni 9:16; Fapte 5:42, NW). Pavel, evident apostolul cel mai zelos a lui Isus, a spus despre el însuși: "În tot acest timp nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos și să vă învăț în public și din casă în casă" (Fapte 20:20, NW). Dacă astăzi cineva obiectează față de folosirea de către martorii lui Iehova a acestei metode de predicare în locuri publice și din casă în casă, acesta obiectează față de Isus și apostolii săi pentru stabilirea exemplului în folosirea acestor metode. Astfel primele biserici sau congregații au fost înființate în casele oamenilor. Petru a înființat o congregație în casa lui Corneliu, primul convertit necircumcis, care nu era evreu. Acvila și Priscila aveau o biserică sau o congregație în casa lor, iar Filimon avea o întâlnire în casa lui. Biserica este congregația și nu casa sau clădirea. Deci, nu da înapoi în a merge la o întâlnire într-o casă a unui martor al lui Iehova. Acesta a fost modul în care Creștinismul și-a început întâlnirile. Creștinii căzuți au fost aceia care au preluat templele păgâne și au transformat astfel de structuri decorate în așa-numite "biserici", pentru a atrage mulți bisericosi. - Romani 16:5; 1 Corinteni 16:19; Filimon 2.

Întrebare: Isus Cristos și cei doisprezece apostoli ai Lui au obținut o diplomă universitară și apoi au absolvit un seminar teologic pentru a obține titlul de Doctor al Divinității sau Reverend pentru a avea autoritate și hirotonisire de a predica?

Răspuns: Nu. Isus a fost un dulgher până la treizeci de ani. Apoi a venit timpul lui Dumnezeu pentru ca El să propovăduiască. Astfel, El și-a dedicat viața pentru a face voia lui Dumnezeu în acest sens și, după ce a fost botezat în apă, Dumnezeu L-a uns sau a revărsat peste El Spiritul Său Sfânt. În sinagoga din Nazaret, Isus a declarat deschis că Dumnezeu L-a uns sau hirotonisit să predice și L-a trimis să predice. El nu avea nicio ungere sau hirotonisire umană. În ziua Cincizecimii, Isus, înapoi în cer, a început să-și ungă ucenicii pe pământ cu Spiritul Sfânt de la Dumnezeu pentru a predica; ei, de asemenea, nu aveau nicio ungere umană să predice din casă în casă sau altfel. (Luca 4: 1-21; Isaia 61: 1-3; Fapte 2: 1-47; 5:42;

1 Ioan 2:20, 27) Astăzi martorii lui Iehova nu au nevoie de diplome de facultate sau certificate ale seminarelor teologice și de hirotonisire a clerului pentru a predica, căci Dumnezeu îi hirotonisește prin Cristos, după ce ei și-au dedicat viețile pentru a-I face voia și lucrarea. Martorii lui Iehova arată din Scripturi că doar pentru a face propovăduiri speciale și lucrări ministeriale în cadrul unei congregații, un creștin trebuie să aibă o numire sau o ordinare din partea corpului de guvernare al organizației pământești a poporului lui Dumnezeu. (Fapte 14:23; 6: 2-6; 1 Timotei 3: 1-15; 5:22; Tit 1: 5-9) Dumnezeu dă celor ordinați ai Lui mesajul Său.

Întrebare: Demascarea religiilor false este o persecuție a adeptilor lor? Este aceasta un bigotism necreștin?

RĂSPUNS: Nu; altfel, Isus Cristos a fost un persecutor fanatic al evreilor, iar apostolii și primii Săi discipolii au fost persecutori în loc să fie cei persecutați, și toți profeții lui Iehova din vremurile antice înainte de Isus erau persecutori și bigoți, pentru că toți au demascat religia falsă a evreilor apostăți și a națiunilor păgâne. Odată, pentru că regele Irod Antipa din Iudeea a amenințat că Îl ucide, Isus l-a numit pe acest conducător rău "acea vulpe". Isus i-a numit pe liderii religioși ai iudaismului "ghizi orbi", "ipocriți", "nebuni și orbi", care se aseamănă cu "morminte vopsite în alb", "fii ai ucigașilor", "șerpi, pui de vipere", iar Ierusalimul l-a numit "ucigașul profeților și ucigaș ai celor trimiși la el." (Luca 13:32, Matei 15:14; 23: 13,16,17, 23-25, 27, 31, 33, 37, NW). În Revelația sau Apocalipsa, Isus Cel glorificat în cer i-a numit pe falșii creștini care au pretins a fi evrei spirituali "o sinagogă a lui Satana" și Isus a ilustrat marele sistem religios al lumii care are relații cu conducătorii politici ai acestei lumi ca o mare curvă cu o cupă de aur plină de lucrurile necurate ale curviei ei și ca fiind îmbătată cu sângele martorilor lui Isus. Ioan, iubitul apostol al lui Isus, a scris această Apocalipsă. (Revelația 2: 9; 3: 9; 17: 1-6, NW).

Ucenicul Iacov i-a numit pe creștinii care acționau lumește în zilele sale "adulteri".
- Iacov 4: 4. Martorii lui Iehova din prezent nu trebuie să fie numiți persecutori ai altor religii din cauza demascării falsității și nescripturalității lor, și datorită faptului că aplică acestor religii acele nume, denumiri și simboluri din gurile și

instrumentele de scris ale lui Isus Cristos și ale ucenicilor Săi inspirați, și ale tuturor profeților inspirați înainte de Isus. Porunca lui Dumnezeu pentru martorii Săi este: " Strigă în gura mare, nu cruța! Înalță-ți glasul ca o trompetă și declară poporului meu răzvrătirea lor și casei lui Iacob păcatele lor". (Isaia 58: 1, Versiunea Standard Americană). Dacă "lumina lumii" nu trebuie acoperită, ci trebuie să strălucească, trebuie să existe o demascare a lucrurilor întunecate. Apostolul Pavel scrie creștinilor să nu preia sau să asimileze lucrurile întunecate ale religiei false: "Să nu aveți părtașie cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci mai degrabă să le demascați... toate lucrurile care sunt demascate sunt dezvăluite prin lumină: căci tot ce este dezvăluit este lumină ". (Efeseni 5: 11-13, Catholic Biblical Assn.) Refuzul de a demasca lucrurile întunecate înseamnă a nu fi "lumina lumii". Pentru a-i converti pe evrei Isus nu a folosit inchiziție sau foc și sabie asupra lor, ci a încercat să le "deschidă ochii lor orbi cu adevărul". Ca și El, martorii lui Iehova de astăzi nu persecută sau nu flutură foc și sabie pentru a face convertiți, ci lasă adevărul să strălucească. Iubirea se exprimă prin corectare, nu în a lăsa eroarea sau cursul greșit să meargă fără o încercare de a preveni dezastrul. "O muștrare pe față este mai bună decât o dragoste ascunsă"- Proverbe 27: 5, CB.

Întrebare: Pentru a fi un creștin adevărat, trebuie să fim într-o relație bună cu această lume? Asta se înțelege prin "a avea o mărturie bună de la cei care sunt afară"? (1 Timotei 3: 7, NW) Deci, a fost Isus popular sau au fost apostolii săi populari?

Răspuns: Nu. Pentru a fi în relații bune cu lumea în orice moment, creștinul ar trebui să facă compromisuri, pentru că lumea este ostilă față de Dumnezeu și regatul Lui sub Cristos. Isus nu era popular nici măcar în rândul propriei sale națiuni, evreii religioși. Asta pentru că a învățat adevărul care a scos la iveală eroarea și a cerut întoarcerea lor la Dumnezeu și la poruncile Lui. Avertizându-i pe ucenicii Săi că nici ei nu vor fi populari, Isus le-a spus: " Dacă lumea vă urăște, știți că pe mine m-a urât înainte să vă urască pe voi. Dacă ați face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceți parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște." Evreii nu aveau nici un motiv real să-L urască pe Isus, ci doar să-l iubească pentru că a spus adevărul despre Iehova Dumnezeu și căuta să le aducă mântuirea. Creștinii sunt robi ai lui Isus Cristos, care i-a cumpărat

cu sacrificiul vieții Lui umane, iar Isus le spune: "Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Sclavul nu este mai mare decât stăpânul lui. Dacă m-au persecutat pe mine, vă vor persecuta și pe voi. " - Ioan 15: 18-20, 25, NW.

În ceea ce privește zilele noastre, "zilele din urmă" cu cele mai critice timpuri, citim: "De fapt, toți cei care doresc să trăiască cu devoțiune sfântă în Cristos Isus vor fi și ei persecutați." (2 Timotei 3: 1,12, NW). Deci, dacă cineva face ce a făcut Isus și este un creștin adevărat, Satan Diavolul va avea grijă ca acesta să nu fie în favoarea acestei lumi și va fi persecutat chiar și de oamenii care pretind că sunt religioși, așa cum au fost evreii. Nu este, deci, nicio discreditare a martorilor lui Iehova faptul că ei sunt urâți în toate națiunile, atât în Creștinătate, cât și în păgânime. Ca una din dovezile care marchează sfârșitul acestui sistem lumesc de lucruri, Isus le-a spus ucenicilor Săi: "Atunci vă vor da necazului, vă vor omorî și veți fi urâți de toate națiunile din cauza numelui meu."(Matei 24: 9, NW). Faptul că martorii lui Iehova sunt astfel urâți peste tot ridică întrebarea dacă ei sunt singurii creștini adevărați de astăzi. În ciuda faptului că sunt persecutați pentru credințioșia față de Biblie și pentru predicarea adevărurilor sale, ei au o mărturie bună din partea celor din exterior în ceea ce privește moralitatea, ei fiind pașnici și supuși legilor și ordonați, precum și lucrători de încredere, conștiincioși și eficienți.

Întrebare: Este un creștin un pacifist?

RĂSPUNS: Nu. Un creștin adevărat nu este pacifist, deși păstrează fericirile, inclusiv: "Fericiti sunt cei împăciuitori, căci ei vor fi numiți copii ai lui Dumnezeu". (Matei 5: 9) Isus, care a pronunțat Fericirile, nu a fost pacifist, iar Dumnezeu Tatăl Său nu este pacifist. Atotputernicul Dumnezeu a luptat victorios pentru prietenul Său Avraam împotriva invadatorilor agresivi ai Țării Promise. Iehova Dumnezeu a luptat și pentru descendenții lui Avraam, cele douăsprezece triburi ale lui Israel, făcând multe minuni pentru a distruge pe vrăjmașii lor. În vremea profetului Moise a existat deja ceea ce el a numit "cartea războaielor lui Iehova". (Numeri 21:14, AS). Chiar și mai târziu în istoria evreiască sau israelită citim: "Iehova a luptat împotriva dușmanilor lui Israel". (2 Cronici 20:29, AS). Într-o noapte, "îngerul lui Iehova" a omorât 185 000 de soldați asirieni care amenințau orașul Său sfânt al Ierusalimului; și se crede că acest înger al lui Iehova

a fost singurul Fiu al lui Iehova, care a devenit mai târziu Isus Cristos pe pământ. (2 Regi 19:35,AS) Isus, pe pământ, nu a luat sabia literală pentru a distruge vieți omenești. Când apostolul său Petru a lovit un om cu sabia în încercarea de a-L apăra pe Isus, Isus a spus: "Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri". (Matei 26:52, AS). Deci, Isus nu a murit de sabie, ci a fost pironit pe un stâlp de tortură pe Calvar, pentru că nu era bine-văzut de către evrei.

Din vremea lui Isus, Iehova Dumnezeu nu a mai luptat pentru martorii creștini prin distrugerea dușmanilor lor, așa cum a făcut-o cu vrăjmașii israeliților, ci a lăsat pe mulți dintre aceștia să sufere martiriul pentru credințioșia față de El. Dar la viitoarea luptă a Armagedonului, Iehova Dumnezeu va lupta din nou prin Isus Cristos în ceruri pentru poporul Său și va distruge pe toți dușmanii lor împreună cu sistemul lumesc rău de lucruri. Armagedonul va fi lupta Lui. De aceea Isus a numit-o "bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic". (Revelația 16: 14-16). Prin urmare, adevărații creștini nu vor trebui să ia armele literale și să lupte în acea bătălie universală. Cu toate acestea, ei aprobă lupta lui Iehova la Armagedon, așa cum aprobă toate celelalte bătălii teocratice pe care El le-a purtat pentru poporul ales cu mult timp înainte de Cristos. Prin urmare, martorii lui Iehova nu sunt pacifiști extremi.

Atât Isus, cât și profețiile biblice au prezis războaiele națiunilor lumești, inclusiv războaiele mondiale din vremea noastră, și de aceea martorii lui Iehova nu s-au amestecat niciodată cu națiunile în aceste războaie și nici nu au încercat să împiedice pregătirile pentru astfel de războaie. Ei au rămas neutri, așa cum a făcut Dumnezeu și așa cum a făcut Isus Cristos, care a spus guvernatorului roman Ponțiu Pilat: "Dacă regatul meu ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, regatul meu nu este de aici." (Ioan 18:36) De aceea, nici Iehova Dumnezeu, nici Isus Cristos, nici adevărații lui urmași nu au fost responsabili pentru nenumăratele războaie și cruciadele religioase împotriva mahomedanilor și a altor popoare cu care Creștinătatea a însângerat paginile istoriei ei până acum.

Toate Scripturile creștine din Biblie declară că războiul creștin este spiritual și nu împotriva sângelui și a cărnii, și că echipamentul creștinului este "armura întregă a lui Dumnezeu" și că "armele războiului nostru nu sunt ale cărnii, ci puternice înaintea lui Dumnezeu ". (Efeseni 6: 11-18, 2 Corinteni 10: 3, 4, AS). Deci,

adevărații creștini sunt luptători împotriva lui Satan și a păcatului și pentru adevăr și regatul lui Dumnezeu prin Cristos. Pentru toate aceste motive, martorii lui Iehova, deși se opun conștiincios ruperii neutralității lor creștine față de conflictele lumești, ei nu sunt pacifiști.

Întrebare: Ce a predicat Isus și ce a spus că ar trebui să predice creștinii azi?

Răspuns: Isus Cristos a făcut din regatul lui Dumnezeu sau din "regatul cerurilor" cel mai important subiect al întregii sale predici. El i-a instruit pe cei doisprezece apostoli și pe cei șaptezeci de evangheliști pe care i-a trimis să predice regatul lui Dumnezeu. În predica Sa de pe munte El i-a învățat pe creștini să se roage pentru venirea regatului lui Dumnezeu. El a prezis acest timp al sfârșitului sistemului de lucruri lumești de astăzi, dar El nu le-a spus urmașilor Săi să predice democrația sau comunismul sau fascismul sau socialismul național, sau unirea bisericii și a statului, sau sionismul, sau rearmarea morală a politicienilor lumești. El a prezis, în schimb, că, în fața persecuției și a urii globale pentru/față de creștinii adevărați, "această evanghelie a regatului va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul". (Matei 24:14) Prin "această evanghelie" se înțelege vestea bună a regatului lui Dumnezeu ca fiind întemeiat și nu ca unul care trebuie încă să vină. Martorii lui Iehova sunt singurii care predică astăzi această veste bună, mai ales începând cu anul 1914. Pentru că atunci (în 1914) regatul lui Dumnezeu prin Cristos a fost întemeiat în ceruri pentru a aduce sfârșitul acestei lumi vechi și pentru a aduce o nouă lume dreaptă, așa cum arată martorii lui Iehova din profețiile biblice, din calendarul ei, precum și din evenimentele mondiale începând cu anul 1914 d. Cr.

Întrebare: Este creștinul în favoarea refacerii acestei lumi vechi și astfel în favoarea Națiunilor Unite?

Răspuns: Nu. Creștinul adevărat nu este pentru refacerea acestei lumi vechi, din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu o condamnă la distrugere și îi prezice sfârșitul sau distrugerea ei totală în "bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic". Creștinul este în mijlocul acestei lumi, dar, așa cum a spus Isus Cristos despre

discipolii săi, "ei nu sunt din lume, așa cum nici Eu nu sunt din lume". (Ioan 17:16) Prin urmare, creștinul nu participă la această politică murdară, coruptă a lumii. El nu se luptă pentru politicienii rivali ai diferitelor sisteme politice ale acestei lumi moarte. Cu toate acestea, el respectă legea, respectând legile făcute de om care nu se opun legilor drepte ale lui Dumnezeu. El își plătește impozitele guvernelor care-l conduc, așa cum l-a învățat Isus, spunând: "De aceea dați Cezarului ceea ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu lucrurile lui Dumnezeu". (Matei 22:21) În consecință, creștinul nu poate fi în favoarea Organizației Națiunilor Unite, succesoarea Ligii moarte a Națiunilor, pentru că Națiunile Unite fac parte din această lume condamnată; se înțelege că politicienii înțelepți din toată lumea încearcă să împiedice această lume să se sfârșească și este menținută ca un substitut uman pentru regatul lui Dumnezeu întemeiat prin Cristos. Deși Organizația Națiunilor Unite este susținută religios de Creștinătate, ea nu este de la Dumnezeu, ci de la marele adversar al lui Dumnezeu. Creștinul este primul, ultimul și tot timpul pentru regatul lui Dumnezeu prin Cristos, pe care el este acum obligat să-l predice tuturor națiunilor înainte ca sfârșitul total al acestei lumi să vină la Armagedon. Acesta este motivul pentru care locurile de întâlnire ale martorilor lui Iehova sunt numite astăzi Săli ale Regatului, ca o mărturie pentru regatul lui Iehova prin Cristos.

Întrebare: Sunt martorii lui Iehova o organizație creștină sau, după cum spunea un cleric, o organizație a "Vechiului Testament"?

Răspuns: Martorii lui Iehova poartă numele lui Dumnezeu și au fost preziși în primele treizeci și nouă de cărți ale Bibliei, pe care Creștinătatea le numește "Vechiul Testament", dar acest lucru nu face din martorii lui Iehova să fie o organizație a Vechiului Testament. Ei sunt o organizație creștină, deoarece ei sunt discipoli conștiincioși ai lui Isus Cristos, s-au dedicat în întregime lui Dumnezeu prin meritul lui Isus Cristos și au fost botezați așa cum a fost și Isus botezat, și acum încearcă să facă voia lui Dumnezeu, așa cum Isus le-a dat exemplul și i-a învățat. Faptul că ei poartă numele de "martori ai lui Iehova" nu îi pune sub legământul Legii vechi sub care erau vechii evrei, ci ei susțin a fi sub noul legământ cu Isus Cristos ca Mediator.

Atunci cum anume are numele lui Iehova legătură cu ei ca și creștini? Aceasta este pentru că Iehova este numele exclusiv al Dumnezeului Cel Prea Înalt, este numele care apare de cel puțin 6 823 de ori în Sfintele Scripturi evreiești, după cum arată Biblia Americană Versiunea Standard. Mai mult, Iehova a pus temelia Creștinismului în Fiul Său Isus Cristos și a făcut primul creștin. El l-a numit pe Isus "servul Meu". El l-a uns pe Isus cu Spirit Sfânt imediat după botezul Lui, făcându-l astfel pe Isus, Cristosul, pentru că "Cristos" înseamnă "Unsul". (Isaia 42: 1; Matei 12: 15-18) Înainte de Isus au existat martori ai lui Iehova începând de la cel de-al treilea om cunoscut pe pământ, martirul Abel. (Evrei 11: 1 până la 12: 2) Dar Isus a devenit primul martor creștin al lui Iehova. Isus a spus că a venit să "depună mărturie" și S-a numit pe Sine "martorul credincios și adevărat". (Ioan 18:37; Revelația 3:14; 1: 5). Aceasta a fost în acord cu cuvintele lui Iehova către Său poporul ales: "Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și Eu sunt Dumnezeu". (Isaia 43: 10-12; 42: 8, AS). Din moment ce Iehova Dumnezeu a pus pe Isus ca piatra de temelie a Creștinismului, Iehova aparține acum Creștinismului, așa cum a făcut El odată cu evreii naturali sub vechiul legământ. Isus Cristos, ca martor principal al lui Iehova, a lăsat exemplul pentru adepții Săi. Prin urmare, adevărații creștini astăzi trebuie să fie martori ai lui Iehova, mărturisind nu numai pe Isus Cristos ca Rege domnitor, ci și numele Dumnezeului și Tatălui Său, Iehova.

Întrebare: Cine sunt creștinii Bibliei astăzi?

Răspuns: Nelăsându-ne prejudiciați împotriva lor datorită urii internaționale și interreligioase împotriva lor, ci examinând onest faptele lor și comparând faptele cu Sfânta Scriptură, suntem conduși irezistibil la concluzia că martorii lui Iehova sunt creștinii Bibliei de astăzi. Ei se aseamănă cu marele lor Conducător și Exemplar, Isus Cristos. Ei cred, învață și se țin de întreaga Biblie, inclusiv de Scripturile Ebraice din "Vechiul Testament", care erau singurele Scripturi pe care Isus Cristos le-a avut pe pământ în zilele Lui. În ciuda persecuției prezise și a urii internaționale, ei sunt singurii care predică vestea bună a regatului întemeiat al lui Dumnezeu, care va pune capăt acestui sistem lumesc, rău de lucruri al Satanei și va inaugura noua lume promisă a lui Dumnezeu cu posibilități de viață veșnică într-un paradis sub regatul lui Dumnezeu pentru omenirea ascultătoare, chiar și cei morți în morminte având oportunitatea la o astfel de viață printr-o înviere din morți. În

calitate de creștini adevărați, martorii lui Iehova sunt în lume, dar nu fac parte din lume, și nici din Creștinătatea setoasă de sânge, dezbinată religios, de origine comunistă. Martorii lui Iehova nu sunt doar creștini excepționali aici și colo, ci sunt un corp organizat, recunoscut, o societate a Lumii Noi, predicând în deja peste 160 de țări și pregătindu-se să trăiască pentru totdeauna în noua lume a lui Dumnezeu.

LUMINA CARE NU A PIERIT

Nu Creștinătatea, ci Creștinismul este "lumina lumii". Creștinismul cu organizația Națiunilor Unite este "lumina care a eșuat" și nu are viitor dincolo de lupta Armagedonului. Adevăratul creștinism biblic nu a eșuat, ci în acest secol XX el este încă singura "lumină a lumii", pentru că este predicat și practicat de martorii lui Iehova, care au un viitor veșnic în fața lor, clar prin Armagedon și dincolo de el pentru totdeauna. Mesajul lor dat de Dumnezeu despre regatul Său întemeiat sub Cristos este singurul mesaj strălucitor al speranței bazate pe Biblie, căci regatul lui Dumnezeu este singura speranță a întregii omeniri. Sub cea mai feroce persecuție, ei păstrează integritatea față de creștinism și Dumnezeul lor, Iehova, și astfel continuă să înflorească și să crească. Mulți care aparțin sistemelor bisericesti ale Creștinătății vor contesta afirmațiile de mai sus, însă este timpul ca persoanele care se consideră creștini să se trezească și să cerceteze dacă sunt într-adevăr creștini. (1 Tesaloniceni 5:21, 22; 2 Corinteni 13: 5, 6). Amăgirea de sine nu va salva pe nimeni și nu va garanta unei persoane încăpățânate o înviere în noua lume sau o trecere sigură prin bătălia Armagedonului în noua lume fără ca acea persoană să nu moară. Zelul față de Dumnezeu nu trebuie să fie un zel ignorant și ipocrit pentru a fi de folos și de protecție reală. Zelul trebuie să se manifeste dornic să învețe adevărul Bibliei și să atingă neprihănirea dată de Dumnezeu. (Romani 10: 2-4) Apoi, cu o cunoaștere adevărată, persoana cu zel față de Dumnezeu va fi condusă afară din întunericul, confuzia și condamnarea Creștinătății și va ajunge la unitatea de credință cu adevărații creștini în societatea Lumii Noi.

Acei dintre voi care sunteți necreștini sau păgâni sinceri și care până acum ați refuzat să acceptați Sfânta Biblie și Creștinismul din cauza manifestării false pe care a făcut-o Creștinismul, nu vă lăsați să faceți pași greșiți în continuare. Întoarceți-vă privirea de cel mai rău inamic al Creștinismului, Creștinătatea

ipocrită, și întoarceți-vă la martorii lui Iehova. Ei lasă lumina regatului lui Dumnezeu să strălucească până la marginile îndepărtate ale pământului. Lăsați-i în calitate de reprezentanți ai lui Isus Cristos, Regele care domnește, să vă lumineze și să vă arate calea prin "bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic" în noua lume fără sfârșit a păcii, neprihănirii și vieții sănătoase, fericite, sub dragostea lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Apoi voi înșivă iradiați vestea bună celorlalți și deveniți astfel o parte a "luminii lumii".